

Arrest

nr. 212 166 van 9 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. LENAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 juli 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 februari 2016 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Op 31 maart 2017 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), bij arrest nr. 184 977, deze beslissing.

1.2 Op 18 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) tevens een beslissing houdende een bevel

om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), die op 25 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) De heer

Naam, voornaam:	E(...), T(...)
geboortedatum:	(...)
geboorteplaats:	(...)
nationaliteit:	Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- O *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)*

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel: geen onderzoek noch motivering naar het recht op een gezins- en privé-leven in hoofde van verzoeker:

Verwerende partij is op de hoogte van het feit dat verzoeker meer dan 7 jaar in België verblijft, dat hij hier duurzame banden heeft ontwikkeld gezien al deze elementen in de 9bis aanvraag werden ontwikkeld.

Verzoeker verblijft sinds 2008 in Europa (Nederland en vervolgens in België vanaf 2010). Het merendeel van zijn familie verblijft tevens in Europa en hij heeft geen contacten meer met zijn ouders sinds 2008. Verzoeker volgt sinds zijn aankomst in België opleidingen. Thans volgt hij een opleiding als keukenmedewerker en werkt hij ook twee dagen per week in het kader van deze opleiding (afgesloten op 01.11.2014 tot en met 31.10.2017). In zijn 9bis aanvraag wees verzoeker tenslotte op het feit dat hij zijn centrum van belangen in België heeft.

In casu rept de bestreden beslissing echter met geen woord over het gezins- en privé-leven van verzoeker in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer, noch over de 9bis aanvraag.

Uit de rechtsleer blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM het privé-leven beschermt en dit begrip wordt als volgt gedefinieerd door de Raad van Europa:

« Pour les Juges de Strasbourg, la vie privée est un concept étendu qui ne se prête pas à une définition exhaustive. Ce concept est notamment plus large que celui de droit à l'intimité [privacy] et concerne une sphère au sein de laquelle toute personne peut librement s'efforcer de développer sa personnalité et de s'épanouir. En 1992, la Cour a ainsi déclaré :

Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie

privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.

De sorte que la vie privée inclut nécessairement le droit de développer des relations avec d'autres personnes et avec le monde extérieur. »

Vrije vertaling :

“Voor de rechters van Straatsburg, is het begrip privé-leven een breed begrip dat zich niet leent aan een beperkende omschrijving. Dit bijzonder concept is breder dan het recht op privacy en betreft een gebied waarbinnen een persoon vrij zijn persoonlijkheid kan ontwikkelen en laten bloeien. In 1992 verklaarde het Hof:

Het zou te beperkend zijn, het begrip te beperken tot een "intieme kring" waarbinnen dewelke iedereen zijn leven kan leiden zoals hij kiest en de buitenwereld hiervan volledig uit te sluiten. Respect voor het privé-leven dient tot op zekere hoogte, ook het recht te omvatten voor een individu om relaties te ontwikkelen.¹⁰ Het privé-leven omvat bijgevolg noodzakelijkerwijs het recht om relaties met anderen en met de buitenwereld te ontwikkelen.”

Hetzelfde rapport gaat voort :

« Pour savoir si une décision de déportation d'une personne d'un Etat contractant est compatible avec le respect de sa vie privée et familiale, la Cour évalue l'étendue des liens entre l'individu concerné et les pays hôte et de destination (le pays d'origine). Pour ce faire, elle prend notamment en considération :

- la durée du séjour et la connaissance de la langue et de la culture de l'un ou l'autre Etat ;*
- l'existence de liens familiaux et d'un cercle social dans l'un ou l'autre Etat ;*
- l'incidence de la déportation sur leurs relations avec les membres de la famille restés sur place ;*
- toute autre considération personnelle, telle que l'état de santé ou des facteurs psychologiques, de nature à rendre la déportation particulièrement pénible pour l'individu concerné.*

Ces facteurs sont ensuite mis en balance avec les raisons invoquées à l'appui de la déportation – prévention de la criminalité et des désordres en cas d'infraction pénale ou bien-être économique du pays lorsque celui-ci dispose d'une politique stricte d'immigration – pour déterminer si l'ingérence dans la vie familiale est proportionnée au besoin. »

Vrije vertaling :

“Om te kunnen nagaan of een beslissing tot verwijdering van een persoon van een Verdragsluitende Staat in overeenstemming is met zijn privé-en gezinsleven, beoordeelt het Hof de omvang van de relatie tussen het individu en het gastland van bestemming (het land van herkomst). Om dit te doen, houdt het Hof onder meer rekening met:

- de duur van het verblijf en de kennis van de taal en cultuur van elke Staat;*
- het bestaan van familiebanden en een sociale kring in elke Staat;*
- de invloed van de verwijdering op de relaties de achtergebleven familieleden;*
- ieder andere persoonlijke overweging, zoals de gezondheid of psychologische factoren, die van aard zijn om de verwijdering bijzonder moeilijk te maken voor het betrokken individu.*

Deze factoren worden vervolgens afgewogen tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een

strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel.”

De Raad van Europa stelt duidelijk dat ieder andere persoonlijke overweging die de verwijdering bijzonder moeilijk zou maken voor de betrokkene door de Staten in rekening moeten worden genomen vooraleer ze beslissing om een vreemdeling te verwijderen.

Het privé-leven valt weldegelijk onder de bescherming voorzien door artikel 8 EVRM en hieronder vallen dus ook sociale relaties.

Verwerende partij had, overeenkomstig paragraaf 2 van artikel 8 EVRM, een afweging moeten maken tussen het gezins- en privé-leven van verzoeker en het noodzakelijk belang zijn om verzoeker te dwingen terug naar Marokko te gaan.

Zoals de Raad van Europa het heeft gesteld (zie hierboven) diende verwerende partij de aangehaalde elementen af te wegen “tegenover de redenen die ter ondersteuning van de verwijdering worden aangevoerd - de voorkoming van criminaliteit en wanorde in het geval van een strafrechtelijk misdrijf of het economisch welzijn van het land als deze een strikt beleid voert inzake immigratie - om vast te stellen of de inmenging in het gezinsleven in verhouding staat tot het doel.”

De bestreden beslissing vormt een stereotiepe motivering uit waarbij geen enkele aandacht noch analyse werd gemaakt naar de gevolgen voor de verzoeker en naar de noodzaak om de bestreden beslissing te nemen in het licht van artikel 8 § 2 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet stelt bovendien duidelijk dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de Minister rekening dient te houden met het gezins- en privé-leven van de betrokkene.

In casu rept de bestreden beslissing met geen woord over het gezins- en privé-leven van verzoeker hoewel verwerende partij, gezien de 9bis aanvraag, hiervan op de hoogte is.

Verzoeker kan bijgevolg niet nagaan of verwerende partij al dan niet rekening heeft gehouden met zijn gezins- en privé-leven aangezien hij geen toegang heeft gehad tot het administratief dossier en de bestreden beslissing geen melding maakt van zijn situatie. Bijgevolg is verzoeker niet in staat de bestreden beslissing te begrijpen.

Verzoeker verwijst tevens naar de rechtspraak van Uw Raad hieromtrent.

Zo werd in een arrest dd.27.08.2014 de onderzoeksplicht in hoofde van verwerende partij onderstreept:

“De verzoeker benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet prima facie aannemelijk.” (wij onderlijnen)

Dit werd tevens aangehaald in een arrest dd.17.12.2014:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke

belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49) De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die in casu van toepassing zijn aangezien de eerste bestreden beslissing een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoeksters kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld." (wij onderlijnen)

(...)

Zodoende schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet evenals de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gezien er geen rekening werd gehouden naar de door verzoeker ingeroepen sociale relaties en zijn gezinsleven in België en verzoeker niet in staat is de bestreden beslissing te begrijpen.

De bestreden beslissing dient op grond hiervan te worden vernietigd."

2.2 In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"Verzoekende partij houdt voor dat er bij een beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het privéleven van een vreemdeling, en zij in casu reeds meer dan 5 jaar in België woont,. Hierover zou ten onrechte niet zijn gemotiveerd.

Ter ondersteuning verwijst de verzoekende partij naar artikel 8 EVRM, dat het privéleven beschermt.

Vooreerst merkt verweerder nog op dat de verwijzing naar een verblijf in België, op zich ook niet maakt dat verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aantoon.

De verzoekende partij dient immers op een voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij licht evenwel niet toe waaruit dit privéleven precies zou bestaan, noch om welke reden hij dit enkel in België zou kunnen ontwikkelen en voeren. Verzoekende partij verwijst uitsluitend naar zijn 7 jarig verblijf in België, doch toont hiermee niet aan dat hij contacten heeft opgebouwd die een zodanige intensiteit vertonen dat de verbreking daarvan een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM.

Zie ook:

"de raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07 , Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nnyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77)" (R.v.V. nr. 114.469 dd. 26.11.2013)

Het weze nog benadrukt dat een verzoek tot overname op 14.09.2010 werd ingewilligd door de Nederlands autoriteiten. Op 05.10.2010 werd door verzoekende partij een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) betekend. Op 21.10.2011 werd de voogdijschap beëindigd en sindsdien werd er niets meer vernomen van betrokkene tot op de datum van de indiening van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Een schending van art.8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG (...). Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.

(...) Nu blijkt dat de verzoeker niet aantoonde dat hij in België een gezins- en familieleven heeft, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bescherming van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van het genoemde artikel 74/13 wordt dan ook niet aangetoond. Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing tevens rekening dient te worden gehouden met het privé- of het sociaal leven van de betrokken vreemdeling. Het betoog van de verzoeker hieromtrent mist dan ook juridische grondslag.” (R.v.v. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cce.be, onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.”

2.3 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verwerende partij, zonder hieraan een conclusie te verbinden, ter terechtzitting van 4 oktober 2018 opmerkt dat ondertussen een nieuwe beslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen, en dat hiertegen geen beroep werd ingesteld. De verzoekende partij repliceert hierop dat deze beslissingen nog niet werden betekend. De Raad stelt vast dat noch uit het administratief dossier noch ter zitting blijkt dat de betrokken beslissingen werden betekend. Bijgevolg kan hoe dan ook geen rekening worden gehouden met de opmerking van de verwerende partij.

De verzoekende partij voert de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Voormeld artikel 8 luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezins- en/of privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens herinnert de Raad eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven.

Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen

(EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

Zoals hoger reeds aangegeven, moet in de eerste plaats worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

De verzoekende partij wijst erop dat de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat zij meer dan zeven jaar in België verblijft en hier duurzame banden heeft ontwikkeld, aangezien al deze elementen in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden ontwikkeld. Zij geeft aan dat zij sinds 2008 in Europa verblijft (eerst in Nederland en vervolgens vanaf 2010 in België), en dat het merendeel van haar familie tevens in Europa verblijft en zij geen contacten met haar ouders meer heeft sinds 2008. Zij stelt dat zij sinds haar aankomst in België opleidingen volgt, dat zij thans een opleiding als keukenmedewerker volgt en in het kader van deze opleiding ook twee dagen per week werkt, en dat zij in voormelde aanvraag ook heeft gewezen op het feit dat zij haar centrum van belangen in België heeft. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing echter met geen woord over haar gezins- en privéleven in België en de gevolgen hierop ingeval van terugkeer rept, noch over de aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis. Vervolgens verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM om aan te tonen dat artikel 8 van het EVRM het privéleven beschermt, dat ook sociale relaties hieronder vallen en dat de gemachtigde een afweging had moeten maken tussen het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en het noodzakelijk belang om haar te dwingen terug naar Marokko te gaan. Zij geeft aan dat de bestreden beslissing een stereotiepe motivering vormt waarbij "*geen enkele aandacht noch analyse werd gemaakt*" naar de gevolgen voor de verzoekende partij en naar de noodzaak om de bestreden beslissing te nemen. Zij besluit dat zij niet kan nagaan of de gemachtigde al dan niet rekening heeft gehouden met haar gezins- en privéleven, aangezien de bestreden beslissing geen melding maakt van haar situatie.

De Raad stelt vast dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 18 februari 2016 op zich inderdaad slechts verwezen wordt naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en het feit dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, en dat uit deze beslissing op zich dus niet blijkt dat de gemachtigde enig onderzoek naar het gezins- en/of privéleven van de verzoekende partij zou hebben verricht. De verzoekende partij verwijst om haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te staven naar de elementen die zij aanvoerde in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op deze aanvraag (die dateert van 8 juli 2015) werd ook geantwoord door de gemachtigde, met name door middel van de beslissing van 18 februari 2018 waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Deze onontvankelijkheidsbeslissing, die werd genomen op dezelfde dag als de thans bestreden beslissing en die ook samen met de thans bestreden beslissing werd betekend, werd echter vernietigd door de Raad op 31 maart 2017, bij arrest nr. 184 977. In dit arrest stelde de Raad vast dat in de aanvraag van 8 juli 2015 voldoende concrete elementen werden aangehaald en gestaafd, die een beschermenswaardig privéleven aannemelijk maken. De Raad zette vervolgens uiteen dat de verzoekende partij in haar aanvraag terecht en met concrete citaten uit rechtspraak van het EHRM heeft aangevoerd dat sociale relaties wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen en dat een concrete belangenafweging vereist is, zodat de gemachtigde geenszins de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing in dit verband kon beperken tot een loutere bevestiging van het tegenovergestelde met verwijzing naar een oud arrest van de Raad en oude rechtspraak van de Raad van State. Verder wordt in het betrokken arrest met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State benadrukt dat de Raad zelf niet tot deze belangenafweging kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen. De Raad besluit in zijn arrest van 31 maart 2017 dat een schending van een

zorgvuldige belangenafweging aangaande het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

Door de vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing van 18 februari 2016 wordt deze geacht nooit genomen te zijn geweest. De door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen met betrekking tot haar privéleven werden enkel in de voormelde beslissing van 18 februari 2016 beantwoord, het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum bevat zelf geen overwegingen in dit verband. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, omwille van het feit dat de Raad de beslissing van 18 februari 2016 inzake de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op 31 maart 2017 heeft vernietigd, niet kan worden geacht een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Vervolgens kan de Raad slechts vaststellen dat, aangezien hij in zijn arrest nr. 184 977 van 31 maart 2017 reeds oordeelde dat het privéleven zoals dit blijkt uit de aanvraag van 8 juli 2015 beschermenswaardig is, niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing in enige mate rekening heeft gehouden met dit beschermenswaardig privéleven en de vereiste belangenafweging heeft doorgevoerd. De Raad benadrukt nogmaals dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf alsnog een belangenafweging te maken nadat hij heeft vastgesteld dat het bestuur ze niet heeft gemaakt (RvS 26 september 2018, nr. 242.436).

Aangezien de gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te maken in het licht van het privéleven van de verzoekende partij in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van voormeld artikel 8 aannemelijk gemaakt. Het is bijgevolg niet nodig ook nog in te gaan op het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot haar gezinsleven.

In haar nota met opmerkingen beperkt de verwerende partij zich tot *a posteriori* motiveringen met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven en het feit dat een toetsing aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM *in casu* niet aan de orde is. Aangezien de Raad hoger reeds vaststelde dat niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing *überhaupt* rekening heeft gehouden met een eventueel privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, ook al had de verzoekende partij in dit kader verschillende elementen naar voren gebracht (met name in haar aanvraag van 8 juli 2015 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet), kunnen de overwegingen die de verwerende partij naderhand in haar nota met opmerkingen opneemt het gebrek aan zorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissing niet herstellen. De verwerende partij erkent in haar nota met opmerkingen overigens wel degelijk dat de gemachtigde een belangenafweging had moeten doorvoeren, zij het in het licht van een eventuele positieve verplichting voor de Belgische staat. Hoger heeft de Raad echter reeds aangegeven dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, of nu een positieve of een negatieve verplichting aan de orde is, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dat dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Met haar betoog kan de verwerende partij dan ook geen afbreuk doen aan de vaststellingen die de Raad hoger heeft gemaakt, zowel met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig privéleven als met betrekking tot de vereiste een billijke belangenafweging door te voeren.

2.4 Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het tweede middel en in het kader van het eerste middel behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 februari 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE